

Z INSTYTUTÓW I ZAKŁADÓW NAUKOWYCH

Zakład Sadownictwa Wyższej Szkoły Rolniczej w Poznaniu

Zakład Sadownictwa Wyższej Szkoły Rolniczej w Poznaniu powstał w r. 1945 jako Katedra Wydziału Rolniczo - Leśnego Uniwersytetu Poznańskiego. Siedziba Zakładu znajduje się w Poznaniu - Marcelinie, w którym jest 20 hektarów sadu i 10 hektarów szkółek drzew owocowych. Katedrze Sadownictwa WSR podlegają bezpośrednio dwie placówki doświadczalne: 60-hektarowy sad doświadczalny w Przybrodzie, odległy o 20 km od Poznania i 4-hektarowy sad morelowo-brzoskwiniowy na Sołaczku na terenie, należącym przed wojną do Katedry Ogrodnictwa Uniwersytetu Poznańskiego. Sad i szkółki w Marcelinie mają charakter dydaktyczny i doświadczalny. Tutaj rozwiązuje się problemy wchodzące w zakres: zwalczania chorób (parch jabłoniowy, parch gruszowy) i szkodników sadu (mszyce, owocnica śliwowa, owocówka jabłkóweczka i owocówka śliwkowa), corocznego owocowania, nawożenia, cięcia, wegetatywnego rozmnażania drzew i krzewów owocowych, terminu i gęstości sadzenia truskawek itd.

Sad doświadczalny na Sołaczku posiada najbogatszą w Polsce kolekcję brzoskwiń, składającą się z 2 000 sztuk siewek już owocujących i dość dużą kolekcję innych gatunków, wyprowadzoną z nasion. Wspólnie z Zakładem Fitopatologii WSR są przeprowadzone doświadczenia nad zwalczaniem kędzierzawki u brzoskwiń i brunatnej plamistości liści grusz. W r. 1949 założono doświadczenie odmianowe morel i brzoskwiń, a wiosną 1953 r. wzorową winnicę dla celów dydaktycznych.

Sad doświadczalny w Przybrodzie powstał w r. 1946 i od tego czasu należy do najważniejszych w kraju sadowniczych stacji badawczych. W ramach ścisłej współpracy z Instytutem Sadownictwa w Skierniewicach są prowadzone doświadczenia nad wysokością pnia w nasadzeniach porównawczych odmian jabłoni, grusz, śliw, wiśni i czereśni.

Dużą powierzchnię zajmują kolekcje pomologiczne jabłoni i brzoskwiń.

Poważny obszar—15,8 ha — stanowi doświadczenie uprawowe jabłoni, w którym zwraca się specjalną uwagę na możliwości zastosowania trawopolnego systemu Wiliamsa w sadach Wielkopolski.

Trzyhektarowa szkółka przybrodzka ma charakter czysto doświadczalny. Główny wysiłek Zakładu Sadownictwa WSR idzie tutaj w kierunku opracowania metod obniżenia kosztów produkcji przez skrócenie okresu pobytu drzewek w szkółce z 3 do 2 lat, zmechanizowanie prac pielęgnacyjnych itp. Jesienią 1952 r. zastosowano po raz pierwszy wyorywacz drzewek, stanowiący cenny pomysł racjonalizatorski trzech pracowników stacji badawczej w Przybrodzie: pracownika naukowo - technicznego Stanisława Gierczyńskiego, kowala Marcina Woźniaka i ogrodnika Franciszka Szafrana. Dzięki zastosowaniu wyorywacza czas wykopania 1 ha drzewek w szkółce przybrodzkiej skrócono 11-krotnie, a koszt obniżono 10-krotnie.

Do najważniejszych osiągnięć Zakładu Sadownictwa WSR w Poznaniu należy opracowanie łatwej metody określania zimowej transpiracji pędów, jako wskaźnika odporności odmian na mróz i zwrócenie uwagi na znaczenie substancji wzrostowych w rozwoju bryły korzeniowej u kiełkujących nasion drzew owocowych.

Przy Katedrze Sadownictwa WSR działa Sekcja Sadownictwa Koła Naukowego Studentów - Ogrodników, która poza pracą naukową postawiła sobie ambitny cel osobistej pomocy przy zakładaniu sadów w spółdzielniach produkcyjnych Wielkopolski.

Za całokształt działalności naukowej, połączonej z poważnymi sukcesami w dziedzinie współpracy nauki z praktyką, Zakład otrzymał w r. 1952 nagrodę naukową.

Prof. dr J. Wierszyński